

ת"פ 47945/03 - מדינת ישראל נגד יוסף עמאש

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 47945-03 מדינת ישראל נ' עמאש(עוצר)

לפני כבוד השופט אמיר טובו
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם יוסף עמאש (עוצר)
noc'him:

ב"כ המאשימה: עו"ד בני פסקל
ב"כ הנאשם: עו"ד מוחמד מסארווה ועו"ד מוחמד עבadi
הנאשם באמצעות הלוי

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, על פי הودיתו בעבודות ובעבירות כתוב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש. בכתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") ייחסו לנאשם עבירות הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), והזיק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

עובדות כתוב האישום 2.

2.1. הנאשם, ליד 29/08/1982, ובגדי עטיה עמאש, ליד 10/08/1999 (להלן: "המנוח") התגוררו בשכנות בג'יסר א-זרקא והכירו זה את זה.

2.2. עובר לאיורים המתוירים בכתב האישום, במהלך היום, שתה הנאשם משקאות אלכוהוליים.

2.3. כחץ שעה עובר לאיורים המתוירים בכתב האישום התגלו סכוסר בין הנאשם למנוח, שהרחקulo*לן* אינו ידוע למאשימה.

2.4. בתאריך 23/2/17 סמוך לשעה 18:00 ישב המנוח על כסא פלסטיק (להלן: "הכסא") בשוליו

עמוד 1

הכיבש הסמוך לبيתו (להלן: "המקום"). איתה עת עבר הנאשם במקום, ניגש אל המנווה ומשר את כובעו, בכוח, מעל ראשו. המנווה ניסה לאחוץ בכובע, אך הנאשם לא הרפה ואז הרפה המנווה והתרחק מהתגלה.

.2.5. בשלב זה אחוץ הנאשם בכיסא, הטיח אותו לעבר מרכז הכביש והחל לעוזוב את המקום. ניג שחלף בכביש יצא מרכבו, והזיז את הכסא חזרה לשולי הכביש. המנווה ניסה להתקרב חזרה לכיסא אך הנאשם רדף אחריו, והמנווה נמלט.

.2.6. מיד לאחר מכן ניגש הנאשם אל הכסא והציג אותו. כשהחלה האש לאחוץ בכיסא, הרים הנאשם שלט חוותות שהיה במקום והניח אותו על האש שדלקה. מספר דקות לאחר מכן עזב הנאשם את המקום.

.2.7. בשעה 10:18 שב הנאשם למקום, וניגש אל המנווה, שעמד אותה עת סמוך לכביש ביחד עם מלאך ומוסעב גרבאן (להלן: מלאך ומוסעב).

.2.8. הנאשם פנה אל המנווה בטענה כי הוא מבקש לשוחח עמו, וכשהגיע עד למרחק של כמטר מהmenoוה, שלף ממילו סכין (להלן: "הסכין"), הניף אותה וניסה לזכור את המנווה. המנווה סובב את גופו והנ帀ה הצליח לשורות את זרועו השמאלית של המנווה.

.2.9. המנווה התרחק מעט מהנתגלה, הריםabin שהייתה במקום והכה באמצעותה את הנאשם בראשו. הנאשם בתגובה אחוץ במנווה וזכיר אותו בראשו בסכין, והמנווה נפל על הרצפה.

.2.10. בשלב זה החל הנאשם להתרחק מהמקום, בעוד מלאך ומוסעב בודקים את ראשו של המנווה ומונעים ממנו לחזור ולהתעמת עם הנאשם. לאחר מספר שניות הצליח המנווה להשחרר ממלאך ומוסעב, רץ לעבר הנתבע, הכה אותו באמצעות מקל והפילו על הרצפה. בין השניים התפתחה קטטה במהלך ההליכה ذكر הנאשם באמצעות הסכין את המנווה בצווארו וחזוּוֹ.

.2.11. בשלב זה הגיעו מוסעב ומלאך אל השניים והפרידו ביניהם. הנאשם עזב את המקום, בעוד המנווה נותר שכוב על הרצפה כשהוא פצוע קשה ומדם מצויארו.

.2.12. כתוצאה מהדקירות שזכיר הנתבע את המנווה נגרמו למנווה פצע דקירה בצוואר משמאלי, פצע דקירה בקרקפת, פצע דקירה בחזה משמאלי, ופצע חתך בחזה משמאלי. עוד נגרמו למנווה שפיטופים ופצעי שריטה בכף היד השמאלית, בברכיים ובשוק השמאלית.

2.13. המנוח הוגה לבית החולים כשהוא במצב קשה, הוכנס לניתוח דחוף ונפטר על שולחן הניתוחים.

2.14. כתוצאה מהעימות עם המנוח נגרמו לנאשם חתק שטхи בראשו ושרבר באצבע כף ידו השמאלית.

2.15. נטען כי בנסיבות המתוארם לעיל גרם הנאשם למותו של המנוח במעשה אסור, וכן פגע במחלה שלא כדין בנכס.

3. תחילת כפר הנאשם במיחס לו, ועל כן נקבעו ישיבות הוכחות בתיק. במהלך עדותם של עד התביעה הראשון, הודיע הנאשם בבית המשפט **"אני מבקש סליחה. רוצה לסייע את ההליך. אני לא רוצה שהעדדים יבואו ויעידו"** (עמ' 12 לפרטוקול, ש' 21). בהמשך לכך, הודיעו הצדדים ביום 26.9.2017 כי הגיעו להסדר טיעון ממפורט לעיל.

בהתאם להסדר הטיעון, הותר לנאשם לחזור בו מכפירותו, והוא הורשע על סמך הודהיתו בביצוע עבירה הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין והזק בדין לפי סעיף 452 לחוק העונשין, על-פי כתוב האישום.

ראיות הצדדים לעונש

4. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, אך הפנתה לסרטון מצלמת אבטחה המתעד את עיקרי האירוע נשוא כתוב האישום, ואשר הוגש במסגרת תיק המוצגים והוצג במהלך ישיבת הוכחות.

מטעם הנאשם הוגש חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו ביום 20.3.2017 (נע/1), תעודה אשפוז בבית חולים שער מנשה ביום 16.10.2017 (נע/2); סיכום אשפוז נוסף ביום 19.10.2016 עד 27.10.2016 (נע/3); הפניה מטעם קופ"ח למרפאת עירון לביריאות הנפש ביום 30.10.2016 (נע/4); צילומים של הנאשם, לאחר קרות האירוע נשוא כתוב האישום, ובهم תיעוד החבלות שנמצאו על גופו (נע/5).

תסוקיר משפחת הקורבן (המנוח)

5. לצורך ערכית התסוקיר, נפגש שירות המבחן עם הוריו ואחותיו של המנוח, והתרשם כי גם בחילופ'-10 חודשים ממותו, ניכר כי הם חשים כאב עמוק וצער רב על הנטיות הקשות שגרמו למוות.

המנוח היה כבן 18 שנים במוותו, התגורר בג'סר-א-זרקא עם בני משפחתו, זוג הורים ועוד שלושה אחים, כאשר הוא הצער ביניהם. לאחר ששסיים 9 שנות לימוד, החל לעבוד במטרה לסייע בצרפתת המשפחה. המנוח תואר על ידי משפחתו כבעל שמחת חיים, אהוב ואהוב חברתיות, ומוכר בכפר חברותי, פתוח וטוב לב.

6. בתסוקיר הובאה התייחסות נפרדת לגבי כל אחד מבני המשפחה, שאינו רואה מקום לפרטה בהרחבה,

מחמת צנעת המשפחה. "יאמר בתמצית כי ההתרשות הייתה שנוסף לפגיעה במצב הנפשי של בני המשפחה, חל שני בזאת המשפחתית - משפחה "רגילה" המעורבת בח" הקהילה, היא הפקה המשפחה שcola, עם "מבנה חסר" בזאת המשפחתית, המזהה עבini עצמה עם המוות האלים של יקרים. שנייה זה כמו מבדיל ומחריג אותם, בחוויה שלהם, במידה מסוימת גם בקרב הקהילה. בני המשפחה של המנוח סיפורו, כי מאז הטרגדיה שפקדה אותם הם נמנעים מלש滔 איש את רעהם בכאבם ובהתמודדות עם אסונם. עוד צוין, כי המוות הפתאומי, האלים וחסר ההגיוון של המנוח הותיר אותם פגעים, חרדים וחסרי אונים אל מול הרוע הבלתי ניתן להבנה. במצב זה, הם אינם פנויים למשימות חיים אחרות כגון התפתחות, צמיחה והנאה.

7. היבט נוסף שצין שירות המבחן הוא הкусם של בני המשפחה לפני הנאשם ומשפחותו. לדבריהם, הנאשם ומשפחותו מתגוררים בסביבותיהם, ובודיעבד נודע להם כי הנאשם, שלא בראיהם, היה ביום האירוע חסר שקט ובסערת רגשות. משפחת המנוח מאינה כי משפחתו של הנאשם לאفعلה כדי לעזרה את התנהלותו המסוכנת טרם הספיק להרוג את יקרים. בני המשפחה היו מאוחדים ומלויכדים בהתנגדותם לטקס הטולחה שהציגו בני המשפחה הנאשם, לטענותם.

8. בהתייחס לעונשה הבינו בני משפחת המנוח את חשש שהנאשם לא יוכל עונש שישקוף את חומרת מעשייו. לsicום התסקיר, המליץ שירות המבחן כי חלק מגזר הדין שיושת על הנאשם, יוטל פיצוי כספי משמעוותי שישולם לבני המשפחה, כהכרה בסבל ובמקול הנזקים שנגרמו להם, לרבות הנפשיים והכלכליים.

טייעוני המאשימה לעונש

9. בטיעונה צינה המאשימה כי הערך החברתי המוגן שנפגע בענייננו הוא המשמעותי והמקודש ביותר - שלמות גופו של אדם ושמירה על חייו.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, הדגישה המאשימה את התקנון שקדם לביצוע העבירה, צינה בעניין זה כי חרב הסכטן המוקדם שהתגלה בין הצדדים, לנאשם היה די והותר זמן "להניח לעניין" אך הוא בחר שלא לעשות כן. כך, גם לאחר האירוע של שריפת הכסא, שב הנאשם למקום שבו מציד בסיכון, באמצעותו תקף את המנוח. בעניין הנזק שנגרם מביצוע העבירה צינה המאשימה כי נטילת חייו של אחר, במקרה זה בחור צער שחייו נגדעו בטרם עת, הוא הנזק החמור ביותר אותו ניתן לגורם, ועמדת על הסבל הרוב שנגרם למשפחה של המנוח, כפי שעולה מן התסקיר. בכל הנוגע לכולתו של הנאשם להבין את הפסול במשמעותו ולהימנע מעשייה המעשה טעונה המאשימה, כי אכן הנאשם היה תחת השפעה של משקאות משכרים במידה מסוימת, ואולם, התנהלותו באירוע - והעובדיה שעזב את הזירה ושב אליה כעבור 10 דקות כשהוא מצيد בסיכון - מלמדת על רמת המודעות למשעיו.

המאשימה הפנתה לפסיקה המשפחתית לgeshta את מדיניות העונשה הנוגגת במקרים דומים, בהם הוטלו עונשי מאסר חמורים בגין ביצוע עבירות הריגה. נכון האמור, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נוע בין 12 ל-16 שנות מאסר בפועל.

.10. באשר לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות, צוין כי חרף העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, הרי שרמת הסיכון הנשכפת ממנו נלמדת, באופן ברור, מעשייו ומהר��ם להם.

.11. לאור האמור, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם מסר המצוי במרכזו של מתחם העונש שהוצע על-ידה, וכן מסר מותנה מרתייע ופיקצי הולם למשפחה המנוחה.

טייעוני ההגנה לעונש

.12. בטיעונו לעונש, ביקש הסגנור שלא למצות את הדין עם הנאשם. לעניין נסיבות האירוע נטען ראשית, כי מעשיו של המנוח עצמו תרמו להסלמת האלימות. אמנם, האירוע החל באלימות מצדיו של הנאשם, ואולם, הוא החל להתרכז מהמקום עוד לפני התרחשות הדקירה הקטלנית של המנוח בצווארו (סעיף 10 לכתב האישום). פגעה זו התרחשה רק בהמשך, לאחר שהמנוח הצליח להשחרר מאחיזתם של מלאך ומוסעב, רץ לעבר הנאשם, הכה אותו עם מקל והפלו לרצפה. ככלומר, לקראת סוף האירוע, האלימות באהה בעיקר מצד המנוח, שלא היה מוכן "לוווטר" לנאשם ולאפשר לו לעזוב את המקום. הסגנור הדגיש, כי בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב במידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין), ובמקרה זה לא ניתן להתעלם מהתנהגותו של המנוח ותרומתו להשתלשלות האירועים והסלמותם.

.13. לעניין יכולתו של הנאשם להבין את מעשיו ולהמנע מהם (סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין) וקרבת מעשיו של הנאשם לסיג לאחריות פלילית (סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין) הפנה הסגנור לסייעם האשפוז במרכז לבראות הנפש (נע/1). צוין שם כי הנאשם צריך אלכוהול מגיל 16 שנים, תוך הדגשת העבודה, כי לפי כתב האישום, גם בעת האירוע היה הנאשם שרוי תחת השפעת אלכוהול. כן צוין, כי אף שהנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, הרי שהוא סובל מרקע פסיכיאטרי, כאשר בעבר הלא רחוק אושפז (נע/2; נע/3), ואף ניסה לשים קץ לחיו מספר פעמים בעבר. לסייעם עניין זה נטען כי להפרעה הנפשית ממנה סובל הנאשם יש להיות משקל בלתי מבוטל בѓירות דין.

הסגנור הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם, בציינו כי לצד פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה, המUIDים על עונשה מחמירה יותר, ניתן להציבו על פסקי דין שנסיבותיהם דומות לעניינו, שבهم נפסקו עונשים מקלים יותר. נוכח האמור, ביקש הסגנור לקבוע מתחם עונשה הנגע בין 4 ל-9 שנים מاسر בפועל.

.14. באשר לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות, צוין כי הנאשם הינו ללא עבר פלילי, וכי הוא חווה קשיים במאיסרו הראשון. עוד הודגש, כי הנאשם הודה בעבודות כתב האישום המתוקן, תוך שהוא חוסר זמן שיפוטי יקר, כאשר הודהתו מגלהת בתוכה חרטה ולקיחת אחריות. נסיבות חייו הן קשות ביותר, וכמפורט בחווות הדעת הפסיכיאטרית הוא ניסה להתאבד מספר פעמים. בנוסף לכך, מצבו הכלכלי של הנאשם הוא קשה ולפניהם הוא התקיים מקצבת ביטוח לאומי.

דבר הנאשם

.15. בדברו האחרון הביע הנאשם צער על מעשיו וציין כי כאב לו שפגע במנוחה.

דין והכרעה - קביעת מתחם העונשה ההולם

16. בקביעת מתחם העונש ההולם יש לבחון שלושה פרמטרים: העריכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם; מדיניות העונשה הנהוגה; וכן נסיבות הקשורות ביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40 לחוק העונשיין (בע"פ 8641/12 **سعد נגד מדינת ישראל** [5/8/13]; ע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל**, [17/6/16]).

קביעתו של מתחם העונש ההולם - המגלה הכרעה ערכית - מתבצעת בהתאם לעקרון הילימה, קרי, קיומו שליחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם, לבין מידת העונש המוטל עליו. בשלב קביעת המתחם אין בית המשפט מתחשב בנסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה, כגון נסיבותו האישיות של הנאשם.

17. אין צורך להזכיר מילים לגבי חומרתה של עבירות הריגת בה הורשע הנאשם. אדם צער, בן 18, נורמלי, בראשית חייו, בעל שמחת חיים שסיע בצרפת משפחתו ודומה כי כל עתידו עוד לפני, קיפח את חייו סתם כך בשל ריב של מה בכאן. מאותו רגע לא רק חייו של המנוח נגדעו אלא נראה כי חייהם של בני משפחתו נהפכו על פניהם, והם הפכו משפחה נורמלית וمتפקדת למשפחה פגיעה, חרדה וחסרת אונים אל מול הרוע הבלתי ניתן להבנה, כפי שתואר בתסקיר בהרחבה. צערו של הנאשם לא ישיב את המנוח לחים ומשפחתו תצטרך לחוות את שארית חייה בצל השכל הפתאומי שפקד אותה ושבוון הלב שנגרם בשל חסרוונו של המנוח ומותו הפתאומי בדמי ימי.

18. על העונשה המחרמיה המתחייבת בעבירה שכורכה בנטילת חי אדם, עמד בית המשפט באין ספור הזרזנויות. נאמר לא אחת כי תרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות הפושא בחברה, מתבטאת בהטלת עונשים חמורים על מנת ש"ידע הציבור, ידעו עברינו פוטנציאליים וידע המערער כי נטילת חי אדם היא החמורה שבשבירות....ויש למצות את דין עם הנאשם באופן שיבטא את הערכת החברה לח"י אדם כערך עליון, את סלידתה ושתט נפשה מעשו..." (ע"פ 96/96 **АЗואלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (2), 412).

בע"פ 494/05 **קובטוב נ' מדינת ישראל** (15.6.2005) קבע בית המשפט כי:

"פרץ צזה של אלימות חסרת-מעוצרים, היה חייב לזכות בתגובה עונשית קשה, במיוחד לנוכח האלים הגואה בחברה הישראלית. בימים לא-רחוקים, כל ארוע פלילי שהסתיים בשפיקות דמים, היה מלאוה בזעזוע והלם קשים בקרבת הציבור, באשר קדושת חי אדם הייתה מאז ומתמיד ערך נעלם, שגם בחברה שסועה במלחוקות חברתי, הקפידו הכל לשמר עליו מכל משמר. אולם, למרבה הדבאה, השתנתה המציאות גם בתחום זה ללא הכר, ונדמה לעיתים כי הלב נעשה גם עד שאירועים המסתויימים בקיופד פtileל חייהם של עוד ועוד אנשים, שוקעים עד מהרה בתחום הנשייה, בדרך כלל, כדי לפנות את מקום לאסוןות נוספות.

זהי תופעה לחברת החפצה חיים לא תוכל להשלים עמה, ועל כן אנו מצוים לקום ולעשות מעשה. מطبع הדברים, דרושה לכך פעולה מתואמת ומקיפה של גורמים רבים (חינוך, רוחה ועוד), אולם בראשם של כל אלה ניצבים הגוף הממוני על אכיפת החוק. על אותם "גורמים" נמנים בתים המשפט, אשר בדרך העונשה אותה ינהיגו, הם עשויים לשגר מסר מרתייע לעבריינים בכוח, ובעיקר להבהיר לכל את המחיר הכבד שאוטם עבריינים ידרשו לשלם בגין עבריינותם - שלילת חייהם לתקופה ממושכת".

דברים דומים נאמרו בע"פ 9422/11 דהן נ' מדינת ישראל (3.7.2013) שם נפסק כי:

"דומה, כי כבר נאמר כל שנית על הקלות הבלתי נתפסת בה נגדים בארצנו חי אדם, ולא יותר אלא לחזור על הדברים. חילופי דברים וסכסוכים של מה בכך מובילים במקרים רבים מדי ובמהירות גדולה מדי לש寥ת כל נשק, קר או חם, או לנקייה במעשי אלימות קטלניים. יתרה מכך, לעיתים נדמה שהל פיחות בלתי נסלח ובלתי נסבל בערכם של חי אדם. בראש ובראשונה علينا לשנות לנגד עינינו את המנוח חייו קופדו בנסיבות שאין להשלים עימן, ולהגנה על ערך החיים וקדושתם שמור משקל משמעותי מושמעותיו ביותר במלאת הענשה".

.19. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות הריגה, מלמדת על מנעד רחב של ענישה הנגרמת מנסיבות של כל תיק וכל מקרה.

בע"פ 405/16 אבו עראר נ' מדינת ישראל (10.5.2017) הקל בית המשפט העליון בעונשו של המערער שהורשע, על פי הodium, בעבירות הריגה והעמידו על 11 שנות מאסר בפועל. המערער עבד עם המנוח באתר בנינה. המנוח הגיע לצריף בו נהג לשון ומצא כי המערער נמצא שם לאחר ששתה משקה אלכוהולי. המנוח דרש את המערער לצאת והניח ידו על כתפו. בין השנים התפתח דין ודברים ובשלב מסוים הוציא המנוח מיכל גז מדמייע וories את פניו של המערער. הצדדים התגששו, ובווד המנוח מתייז על המערער גז על פניו, נטל הלה סכין מטבח שהיתה בצריף וذكر את המנוח תשע דקירות בחזהו, גבו וצווארו. המנוח הוביל לבו החולים שם נפטר. בין יתר הנימוקים להקלת בעונשמנה בית המשפט את נסיבותיו המיעילות של המקרה, בהן ריסס המנוח גז מדמייע לעבר פניו של המערער וגרם לו טשטוש ראייה. כן ציין בית המשפט את העובדה שהמערער לא הצדיד בסכין מראש, וכי הוא צער נעדר עבר פלילי.

בע"פ 2888/15 חד"ר נ' מדינת ישראל (28.12.2016) הקל בית המשפט בעונשו של המערער שהודה בעבירות הריגה והעמידו על 12.5 שנות מאסר בפועל. המערער והמנוח עבדו כקצבים בפועל, כשצדוק העבודה כלל בין היתר סכינים. בין המערער למנוח התגלו סכissor, הצדדים החלו בחילופי דברים, ובהמשך דחפו זה את זה והמנוח השליך לעבר המערער נעל שפגעה בו. בתגובה, נטל המערער סכין חדה שהיתה בשימושו, וזכר את המנוח דקירה אחת בצוואר.

בע"פ 1616/10 כבאו נ' מדינת ישראל (11.6.2013) הורשע המערער בעבירות הריגה ופצעה בנסיבות מחמירות לאחר שבתקבוצת ריב על חניה נטל סכין מביתו וזכר את המנוח בחזהו ובעכווזו. הדקירה בחזה חדרה ללב המנוח וגרמה למוות. על המערער הושתו 18 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה.

.20. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה הרלוונטיות לעניינו, ראוי להביא בחשבון את העובדה שהמעשה לא היה מתוכנן, אם כי הנאשם נשא על גופו סכין מבוצע מועד. כמו כן ראוי להתחשב גם בעובדה שלמנוח הייתה תרומה מסוימת להשתלשות האירוע, אם כי אין ספק שחלקו של הנאשם היה מכريع. לאחר

שהנאשם הרגה במנוח, משך את כובעו, הטיח את הכסא עליו ישב המנוח לעבר מרכז הכביש ובמהמשך אף הצית אותו, הוא עזב את המקום. ניתן היה לסייע את האירוע בנקודה זו, כשידו של הנואשם על העלונה, שכן באותו שלב לא נקט המנוח כלפיו בכלל אלימות בתגובה להתנהגותו המתriseה. אלא שהנאשם בחר לחזור לזרמת האירוע פעם נוספת, כשהוא מצוי בסיכון, פנה אל המנוח בטענה כי הוא מבקש לשוחח עמו וכשהגיע למרחק של כמטר ממנו, שלף ממעילו את הסיכון, ניסה לדקור את המנוח בתגובה לכך לשירותו אותו בזרועו. בהמשך, הרים המנוח אבן שהיה במקם והכה את הנואשם בראשו. אף הצלlich לשירותו אותו בזרועו. לאחר שנפל על הרצפה וחבריו התקרבו כדי לטפל בו ולמנועו מלהזoor ולהתעמת עם הנואשם, השחרר המנוח מהחיזת חבריו והיכה את הנואשם באמצעות מקל והפלו ארצה. השניים התגששו ובמהלך הקטטה דקוק הנואשם את המנוח באמצעות הסיכון בצווארו ובחזהו. אין ספק כי לנואשם הייתה יכולת לעצור את האירוע האלים אלו ריצה בכך. העובדה שחוור לזרמת האירוע כשהוא מצוי בסיכון, ניגש למנוח וניסה לדקור אותו, ובמהמשך אף ביצע את זמנו, מלמדת כי גמל בלבו לפגוע בו.

21. אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה העובדה שהמעשים נעשו על ידי הנואשם בעודו בגילופין, מהוות נסיבה מוקלה, שכן לדעתי אין הדבר פועל לטובתו.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 6656/08 **יקטרינה חביבולן ב' מדינת ישראל (6.1.2010)**
שם נקבע:

"לכ"ר מצטרפת העובדה, כי המעשה הקטלי נעשה כאשר המערערת נתונה תחת השפעת אלכוהול. לטעמי, אין זו נסיבה מוקלה, אלא נסיבה הצובעת בגין עד יותר את אשמה של המערערת. י"ן (במידה) ישמח לבב אונוש, אך וודקה (שלא במידה) היא שורש פורה לעונה וראש. האלכוהול משחרר מעוצבים, מרופף עכבות ומשבש את שיקול הדעת. לא בכדי שומעים אנו לעיתים קרובות על פלוני שדקר אלמוני בהיותו תחת השפעת אלכוהול, ומן המפורסמות כי המפגש של תחת-תרבות הסיכון עם תחת-תרבות השתיה לשכירה עשוי להיות קטלני. אך לא רק בכך מסתמכמת סכנות השתיה לשכירה. מי שנוטע בкус עינו ושותה מעבר למידה, נוטל על עצמו סיכון שעולמו יתרהף עליו בשניה, שנייה אחת בגינה יתיסרו והוא ואחרים משך שנים רבות. ביום, הכל יודעים ש"אם שותים לא נהגים", אך בכך לא סגי. אם שותים לא מחזיקים בכלி נשק קר או חם. אם שותים לא מסתבכים בתגרות. אם שותים נמצאים תחת השגחה ופיקוח של חברים קרובים. וכשלעצמם, אני סבור כי הנכוון הוא "אם שותים אין משתמשים" ובכך נמנעים מהסכנה".

22. אין ראייה כי במצבו הנפשי של הנואשם הייתה השפעה כלשהי על האירוע. אדרבא, בחווות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו נקבע כי מעשיו לא נבעו ממניע פסיכוטי חולני וכי הוא היה מודע לטיב מעשיו ושלכותיהם. עם זאת, במצבו הנפשי הכללי כאמור ניתן ביטוי בבחינת הנסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה.

23. בהתחשב מכלול הנסיבות שפורטו לעיל ובשים לב לרמת העונייה הנהוגה אני סבור כי מתחם העונש ההולם, בנסיבות ענייננו, נع בין 10 ל-13 שנות מאסר לRICTSI בפועל.

גזרת העונש בתוך המתחם

24. בנסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה ראוי להביא בחשבון את עברו הנקוי של הנואשם. מדובר במי

שזו הסתמכותו הראשונה בפלילים, משאן לחובתו הרשות קודמות זהה מסרו הראשון.

בנוסף, רأיתי להתחשב לקולא בעובדה כי בשלב מוקדם יחסית של ההליך נטל הנאשם אחירות על מעשיו, הודה בהם והביע חרטה. הودיה זו מגלהת בחובה נטיל אחירות מצדו על מעשיו והוא בה משומש חיסכון בזמן שיפוטי יקר וחשוב מכך היה בה כדי ליתר את הצורך בהעדת עדות הتبיעה.

כמו כן רأיתי להתחשב בנסיבות חייו של הנאשם, לרבות מצבו הנפשי ואשפוזו הפסיכיאטריים בעבר, אם כי כאמור לאלה לא הייתה השפעה על מעשיו בעת ביצוע העבירה נשוא הדיון.

25. אשר לפיצוי נפגעי העבירה, כבר נפסק כי מדובר ברכיב בעל גוון אזרחי שמטטרתו המרכזית להטיב עם נפגעי העבירה ולפוצותם בגין הנזק והסבל שגרמה להם העבירה ואין מדובר בעונש נוסף המושת על מבצע העבירה (רע"פ 2976/01 **אסף ב' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3), 418; ע"פ 6452/09 **علي נ' מדינת ישראל** (22.7.2010)). עוד נקבע כי גובה הפיצוי לכלל נפגעי העבירה צריך שיוגבל לכדי סכום התקווה הסטטוטורית הקבוע בסעיף 77 לחוק העונשין בסך 258,000 ₪.

בענייננו, לצד הצורך לחיב את הנאשם בפיצוי ממשמעותו שיבטה את ההכרה בסבלה של משפחת המנוח, רأיתי להביא בחשבון את מצבו של הנאשם, הן הנפשי והן הכלכלי ולא להעמיד את הפיצוי על הרף המקסימלי. בנסיבות, סבורני כי הפיצוי ההולם צריך שיעמוד על סך 70,000 ₪ לעיזבון המנוח.

26. סיכומו של דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 שנים מאסר בפועל, בגיןימי מעצרו מיום 23.2.2017 ועד היום.

ב. 12 חודשים מאסר על תנאי במשך שלוש שנים לבסוף עבירת אלימות מסווג פשע יירוש בגינה.

ג. 6 חודשים מאסר על תנאי במשך שלוש שנים לבסוף עבירת אלימות מסווג עוון יירוש בגינה.

ד. פיצוי לעיזבון המנוח בסך 70,000 ₪ שישולם עד ליום 1.6.2018.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ח, 18 נואר 2018, בנסיבות הצדדים.